

.....

**SFÂNTUL CUVIOS
DOMETIE CEL MILOSTIV
DE LA RÂMEȚ**

.....

*Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului Părinte IRINEU,
Arhiepiscop al Alba Iuliei*

Editor: **Pr. Oliviu Botoi**

Copertă: **Pr. Nicolae Aloman**

Tehnoredactare: **Pr. Andrei Motora**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Sfântul Cuvios Dometie cel Milostiv de la Râmeț /

carte tipărită cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului

Părinte Irineu, Arhiepiscop al Alba Iuliei. - Alba Iulia :

Reîntregirea, 2025

ISBN 978-606-509-640-0

EDITURA REÎNTREGIREA

Str. Mihai Viteazul, nr. 16

510010, Alba Iulia (RO)

Tel: 0258 811 690

editurareintregirea@gmail.com

www.editurareintregirea.ro

CUPRINS

Cuvânt înainte.....	9
Viața Sfântului Cuvios	
Dometie cel Milostiv de la Râmeț.....	13
Învățăături și cuvinte de folos	45
Îndrumări pentru viața monahală.....	47
Cuvinte adresate maicilor și surorilor	
care au intrat în mănăstire	63
<i>Despre viața călugărească.....</i>	<i>63</i>
<i>Despre ascultarea călugărilor</i>	
<i>și ascultarea de părintele duhovnicesc</i>	<i>72</i>
<i>Despre viața duhovnicească a creștinului.....</i>	<i>74</i>
<i>Despre lucrarea de sfințire a omului.....</i>	<i>79</i>
<i>Iubirea și ascultarea de Dumnezeu</i>	<i>80</i>
<i>Despre lucrarea faptelor bune</i>	<i>83</i>
<i>Despre virtutea credinței.....</i>	<i>85</i>
<i>Despre cunoașterea de sine</i>	<i>86</i>
<i>Despre stăpânirea minții</i>	<i>86</i>
<i>Despre pacea duhovnicească</i>	<i>87</i>
<i>Despre răbdare</i>	<i>88</i>
<i>Despre dreapta judecată în viața creștinului</i>	<i>89</i>
<i>Despre ispite, patimi și diverse stări păcătoase</i>	<i>90</i>
<i>Despre lucrarea pocăinței.....</i>	<i>92</i>
<i>Despre feciorie</i>	<i>94</i>

<i>Despre lăcomie</i>	94
<i>Despre rugăciune și cântarea în biserică</i>	97
<i>Despre preoție</i>	102
<i>Despre spovedanie</i>	102
<i>Despre creșterea copiilor</i>	103
<i>Despre grija zilei de mâine</i>	103
<i>Despre sine</i>	104

Minuni ale Sfântului Cuvios

Dometie cel Milostiv de la Râmeț

Amintiri despre Sfântul Cuvios Dometie	115
Cum au fost chemate la monahism diverse maici	143

Mărturii literare despre Sfântului Cuvios

Dometie cel Milostiv de la Râmeț

Versuri aparținând Sfântului Cuvios Dometie	159
<i>Părinților noștri!</i>	159
<i>Sunteți pe veci înscrise în cartea vieții mele</i>	162
<i>Memento!</i>	165
<i>Memento mori!</i>	166
Versuri despre Sfântul Cuvios Dometie	168
<i>Dometie de la Râmeț</i>	168
<i>Îndurerare</i>	170
<i>Eremitul din Carpați, Părintele Dometie</i>	171
<i>Durere pentru păstor</i>	174
<i>Îmi pare că dorm întruna!</i>	177
<i>În genunchi</i>	180
<i>A fost și nu mai este</i>	182

Scrisori ale Sfântului Cuvios

Dometie cel Milostiv de la Râmeț.....

Scrisoarea Părintelui Dometie Manolache către familie, după tunderea în monahism, 27 septembrie 1949	189
Scrisoarea Părintelui Dometie Manolache către familia sa, la finalul anului, 30 decembrie 1949	191
Scrisoarea Părintelui Dometie Manolache către familia sa, pentru vizita lui Ștefan Manolache, de Crăciun, la Mănăstirea Prislop, 1 decembrie 1950	196
Scrisoarea Părintelui Dometie Manolache către familie despre dorința sa din copilărie de a construi o biserică, 6 februarie 1954.....	206
Scrisoarea Părintelui Dometie Manolache cu privire la viețuirea la Mănăstirea Ciolanu pe timpul iernii, 6 februarie 1954	209
Scrisoarea Părintelui Dometie Manolache către surorile din mănăstire despre Sfânta Liturghie și importanța de a fi uniți, 13 februarie 1954.....	222
Scrisori ale Părintelui Dometie Manolache pentru surorile aflate în Mănăstirile Barbu și Rătești despre însemnătatea monahismului, 7/8, 15 și 16 martie 1954	226
Scrisoarea Părintelui Dometie Manolache către obștea de maici despre importanța și greutatea preoției, scrisă cu ocazia împlinirii a șase ani de la hirotonie, 7 august 1955	232

Scrisoarea Părintelui Dometie Manolache către
obștea Mănăstirii Râmeț despre
viețuirea monahală, 21 iunie 1957238

TOMOS SINODAL

**al Bisericii Ortodoxe Autocefale Române
pentru proclamarea canonizării Sfântului
Cuvios Dometie cel milostiv de la Râmeț245**

CUVÂNT ÎNAINTE

Într-o lume marcată de secularizare, de confuzie și relativism moral, avem tot mai mare nevoie de modele demne de urmat care să ne lumineze calea spre desăvârșire. Un autentic exemplu de slujire și dăruire este Sfântul Cuvios Dometie cel Milostiv de la Râmeț, a cărui lucrare duhovnicească, misionară și pastorală a contribuit la înviorarea monahismului de pe plaiurile Eparhiei noastre, într-o perioadă dominată de ateism ideologic și de marginalizare a credinței religioase. Întreaga viață a acestui Cuvios Părinte a fost o jertfă continuă, o rugăciune neîncetată și un angajament total față de Biserica strămoșească. Cuvintele sale încărcate de trăiri înalte și faptele sale pline de milostenie și iubire față de semenii aflați în nevoi sunt expresia unei inimi pătrunse de dragostea fierbinte pentru Dumnezeu și pentru semenii.

Această carte ne invită la o întâlnire de suflet cu duhul Sfântului Cuvios Dometie, care ne adresează îndemnul de a ne strădui să înaintăm pe potecile virtuților până la destinația noastră finală – Împărăția lui Dumnezeu. Lecturând paginile acestui volum, vom parcurge o succintă biografie a Sfântului de la naștere până la mutarea sa la ceruri, ne vom hrăni cu povețe spirituale

VIAȚA SFÂNTULUI CUVIOS DOMETIE CEL MILOSTIV DE LA RÂMEȚ

Sfântul Cuvios Dometie s-a născut în ziua de 13 octombrie 1924, în satul Mărculești de la poalele munților Pănătău, comuna Bălănești, județul Buzău, din binecredincioșii părinți Ioan și Filofteia Manolache. A primit la Botez numele Stelian, fiind cel deal patrulea copil din cei doisprezece ai familiei. În noaptea de dinaintea nașterii, mama sa a avut un vis ce a prevestit că va naște un fiu în ajunul sărbătorii Sfintei Cuvioase Parascheva. Părinții săi erau oameni evlavioși și muncitori, care, prin truda brațelor lor, i-au crescut pe cei 12 copii ai familiei, în frica lui Dumnezeu, în ascultarea și respectul de cei mai mari, cu simțul răspunderii, al datoriei și al muncii cinstite. Casa părintească în care s-a născut se afla pe o pajiște verde, din care o mică parte era grădină. În spatele casei se ridica o coastă, iar prin fața casei, peste drum, curgea o gârlă, care se vărsa, la Pârscov, în râul Buzău. Încântător era și faptul că în fața casei, peste gârlă, puțin deasupra coastei, se înălța ca o chemare biserică satului. Frumusețea încântătoare a acestor plaiuri cu munți, cu dealuri înalte și cu poieni pline de flori, traversate de apa limpede a pârâului Bălăneasa, și ce-

rul albastru al zilelor însorite au imprimat copilului Stelică, încă din primii ani ai vieții, acea sensibilitate pentru natură care l-a atras și l-a fascinat apoi întreaga sa viață. A fost botezat la patru săptămâni de către Părintele Toma, pe atunci în vârstă de 70 de ani, care, la plânsul noului botezat, a zis: „Acest prunc se va face om mare, căci are glas puternic”. Nașii de botez au fost Gheorghe și Virginia din satul Bozioru, cei care au fost și nașii de cununie ai părinților săi.

Familia Sfântului Dometie, fiind lipsită de pământ în comuna natală, în 1931, a fost nevoită să se mute în satul Târlele-Filiu, din județul Brăila, unde a locuit într-o casuță modestă. Ioan Manolache, care luase parte la Primul Război Mondial, fusese în proprietărit cu un hectar de teren arabil în Câmpia Bărăganului, unde se mutase cu întreaga sa familie. Cu hărnicie și cu o administrare chibzuită a rezultatului muncii lor, cu credință profundă în puterea Celui de Sus, părinții au reușit să-și crească copiii și să le cultive cele mai alese calități și virtuți creștinești, punând în felul acesta baza unei educații sănătoase. Fără să fi avut vreo pregătire de specialitate, Ioan Manolache era, din tinerețe, cântăreț la biserică și iubitor al scrierilor duhovnicești, insuflând copiilor săi o dragoste specială pentru Dumnezeu și pentru Biserică. Bunicul său din partea mamei era un om credincios, fiind epitrop al bisericii din satul în care locuia. În una dintre vizitele bunicului la casa

lor, jucându-se cu micul Stelian, l-a întrebat: „Ce vrei să te faci tu, Stelică? – Eu vreau să mă fac popă, tata-mare!”. Având o relație specială cu bunicul său, acesta aflându-se pe patul de moarte i-a spus tânărului Stelian: „Ei, fiule, cât trăiești să slujești Domnului, că nimic nu folosește dacă nu slujești Domnului”.

Încă din fragedă copilărie, Stelian a fost apropiat de cele sfinte și s-a remarcat prin ținerea posturilor rânduite de Biserică și prin faptele bune, arătând astfel bunătate și dăruire, jertfelnicie și dragoste față de cei suferinzi, lucruri care aveau să-l caracterizeze la tot pasul. Fiindu-i sădite în suflet numeroasele virtuți creștinești cultivate în sânul familiei sale, și-a format un caracter frumos și a dat mereu dovadă de o purtare cuviincioasă. Se juca mai puțin decât ceilalți copii, iar în vacanțe și în timpul liber prefera să îi ajute pe părinți la treburile gospodărești și la munca câmpului. Îi plăcea să meargă la biserică și să asculte sfintele slujbe, iar la strană rostea *Crezul* și *Tatăl nostru* și cânta după puterea vârstei lui. Toată familia Sfântului Dometie a avut dragoste față Dumnezeu și s-a dedicat slujirii Lui: fratele cel mare, Gheorghe, a ajuns cântăreț bisericesc; fratele cel mic, Mihai, a devenit preot, iar Eugenia, sora Părintelui, a îmbrățișat viața monahală la Mănăstirea Râmeț, primind numele Eudoxia. După trecerea la cele veșnice a tatălui său, mama Cuviosului s-a alăturat obștii de la Râmeț,

primind numele Filotimia. După ce a fost călugărit și hirotonit ieromonah, în cuvântul rostit la parastasul tatălui său, a afirmat faptul că: „Eu și casa mea vom sluji Domnului” (Iosua 24, 15).

Clasele primare le-a absolvit în comuna Târlele-Filiu, unde s-a dovedit un elev sânguincios și deosebit de conștiincios. Din mărturiile învățătorilor săi și ale celor care l-au cunoscut, reținem faptul că a avut o inteligență sclipitoare, aceasta ajutându-l să își desăvârșească, mai târziu, cunoștințele din domeniul teologiei ortodoxe. Din cauza unor probleme de sănătate ale mamei sale și având în vedere contextul familial în care s-a văzut nevoit să vegheze asupra fraților și surorii sale mai mici, a întâmpinat și unele mici dificultăți la școală, însă nădejdea sa în Dumnezeu și în ajutorul Maicii Domnului i-au oferit puterea de a face față tuturor greutăților vieții. Încă din acea perioadă a dovedit o aplecare deosebită spre rugăciune și lectură, găsind în cărțile sfinte o alinare profundă și un izvor nesecat de înțelepciune. De multe ori, învățătorii îl găseau recitând psalmi sau citind cu evlavie din cărțile de cult. Această chemare timpurie către cele sfinte avea să-i călăuzească întreaga viață.

După terminarea școlii din satul copilăriei sale, în anul 1937, aprins fiind de dragostea față de cele sfinte, a urmat cursurile Seminarului Teologic „Chesarie Episcopul” din Buzău, dovedindu-se un elev sânguincios la

învățătură, cu un comportament ireproșabil. Profesorii săi îl apreciau nu doar pentru seriozitatea cu care își pregătea temele, ci și pentru atitudinea sa modestă și respectuoasă față de colegi și dascăli. Era nelipsit de la slujbele oficiate în paraclisul Seminarului, unde își găsea liniștea și hrana sufletească. În pauze, în loc să se angajeze în jocuri sau discuții fără rost, prefera să citească din Sfinții Părinți sau să se retragă pentru câteva clipe de rugăciune. Cumințenia și purtarea sa exemplară îl făceau remarcat în rândul colegilor, care îl priveau cu admirație și îl luau drept model. Viața sa de seminarist era trăită în rânduială și în duhul unei chemări autentice către slujirea lui Hristos. Pe lângă dragostea față de cele sfinte, dovedea și o aplecare spre studiu, sânguindu-se să își formeze o cultură teologică pentru a împărtăși credincioșilor din tainele credinței. În urma rezultatelor examenului general de la terminarea Seminarului, a fost primul dintre cei 24 de colegi ai săi.

Proaspăt absolvent al Seminarului Teologic, în anul 1945, tânărul Stelian s-a înscris la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București, unde și-a desăvârșit studiile teologice. A trăit anii de studenție în lipsuri materiale evidente, fiind, probabil, cel mai modest dintre colegii săi în ceea ce privește îmbrăcămintea și traiul zilnic. Cu toate acestea, nu nutrea nicio urmă de invidie față de cei mai înstăriți, care își puteau permite haine bune și o viață mai confortabi-